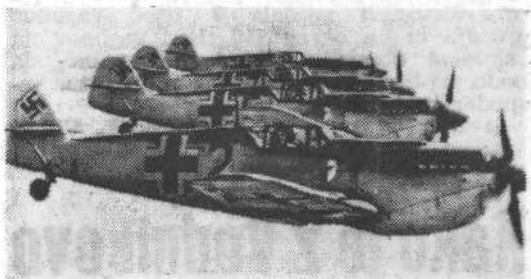

KINO

Sovjetski western

»Javna tribuna« si je te dni »na licu mesta« ogledala zdaj že povsem prenovljeno dvorano kina Šiška. V imenu vseh za kino navdušenih Šiškarjev ugotavlja: prvič — novi živordeči sedeži so kajpada udobnejši od starih trdih; drugič — manjše število sedežev ali, kot se temu reče v strokovnem jeziku, zmanjšanje »sedežnega fonda«: več maneverskega prostora, več domačnosti; tretjič: — velika čakalnica pred vhomom v dvorano bo kaj kmalu prizorišče občasnih slikarskih razstav, itd. itd. Torej: dobili smo novo, lepšo in udobnejšo dvorano. Kako pa s filmskim sporedom?

Videli boste ameriško filmsko fantastiko v barvnem filmu UPOR SUŽNJEV. Režiser L. Lee Thompson ga je za producenta 20th Century Fox leta 1972 posnel z vrsto znanih

filmskih imen. Zgodba je postavljena v leto 1991 v Severno Ameriko. Posebna vrsta človeških opic se pod vodstvom govorečega Cesarja upre svojim človeškim gospodarjem. Zanimiv in najbrž tudi poučen film.

Ljubitelji vohunskih zgodb se bodo ustavili ob naslovu špansko-italijanskega filma 7 MINUT ZA SMRT, ki prikazuje akcije ameriške »tajne službe« v Hong-Kongu in Zenevi. Italijanski vojni film MAŠCEVANJE prinaša na naše platno spet neuničljivega Richarda Burtona (zdaj že rešenega zakonskega jarma z Liz Taylor, kot veste), z njim pa večnega italijanskega ljubimca Marcella Mastroiani, ki igra vlogo vatikanskega duhovnika. Neločljiva ameriška kavboja in ljubimca Dean Martin ter Rock Hudson nastopata — seveda — spet kot revolveraša v ameriškem westernu KOCKA JE PADLA režiserja Georgea Seaton. Nič manj pa ne bo zanimiv pravi pravcati SOVJETSKI western JEZDEC BREZ GLAVE, v katerem igra glavni vlogi naša filmska znanca Oleg Vidov in Ljudmila Saveljeva. V ameriški barvni kriminalki POLICIJSKA ZNAČKA 373 režiserja Edwarda Koča pa boste spoznali življenjsko pot bivšega policista Eddieja Ryana, ki so ga bili odpustili iz službe in zdaj na svojo pest raziskuje umor svojega najboljšega prijatelja. In druga polovica oktobra? Velik angleški vojni spektakel BITKA ZA BRITANIJO s celo vrsto velikih igalskih imen (na fotografiji: prizor iz tega filma).

SREČANJA

„Živim za glasbo ...“

Glasba ne pozna meja! Ali naj to velja tudi za glasbenike? Bo že držalo! Mojo pozornost je tokrat vzbudil fant s kitaro, katerega igranje in petje je bilo vseč številnim poslušalcem v gostišču Mihovec v Pirničah. Beseda je o MARJANU STROJANU, 22-letnemu plastičarju iz Dragočajne.

»Odkod veselje do glasbe?«

»Hm, ne vem. Vem samo to, da sem že od petega leta dalje zapisan glasbi. Prvo trobento sem si prislužil z delom na bližnji kmetiji. Čeprav mi je glasba navsezadnje le hobi, sem obiskoval glasbeno šolo. Tam bi me kmalu odslovili zaradi »izposojanja« instrumentov.«

»Kako, da se nisi povsem posvetil glasbi?«

»Sam ne vem, zakaj ob tolikšnem veselju nisem zajadral med poklicne glasbenike. Toda začel sem igrati v gostišču Mihovec, kjer je glasba ob sobotah in nedeljah že tradicija in se zaradi domačnosti v lokalni kar »udomačil«. Že dalj časa gostilna ni več poznana samo po domačih jedeh, temveč tudi po »domači« glasbi in seveda domačnosti, saj večkrat skupaj z obiskovalci zapojemo in se poveselimo.«

»S kom igraš, oziroma poješ?«

»Uradno se imenujemo kvartet Mihovec, v katerem so harmonikar in orglar Andrej Sušnik, bobnar Franc Cedilnik, kitarist Jernej Petač in tudi jaz poprimem za kitaro. Z nami večkrat zapoje Štefka Petač.«

»Ali nastopate samo na »domačem terenu?«

»Naša glasba je vseč številnim gostom, zato nas vabijo vsepovsod, žal pa jim ne moremo vedno ustreči. Le v Zbiljah kdaj

Marjan Strojjan

pa kdaj zaigramo na turističnih prireditvah.«

»Kako pa usklajuješ delo z igranjem?«

»Poleg delovnih obveznosti praktično živim samo za glasbo, v kateri najdem sprostitvev. Sedmo leto zapored že nastopam brez prestanka. Ob stalnem igranju so se mi »porodile« že številne melodije, oziroma skladbe, katere uspešno izvajamo!«

»Ob slovesu smo mu zaželeli še veliko glasbenih »prebliskov« in seveda, da bi še dolgo razveseljeval z dobrim igranjem in petjem številne poslušalce (in še bolj seveda poslušalke)...«

Franci Rozman

MEGRAD PRISKOČIL NA POMOČ PLANINCEM

Na Rašico pojdite peš!

Planinsko društvo Rašica postaja v letošnjem letu zelo delavno. Svoj planinski dom skuša urediti čimprej v čimbolj idealno turistično postojanko v najbližji okolici Ljubljane. Ta postojanka je znana že vsakemu Ljubljancu, to dokazuje predvsem dejstvo, da obisk raste iz dneva v dan, tudi po več sto, zlasti ob nedeljah. Izhodišča so za to izletniško točko predvsem pri mostu na Ježici, na Črnučah, v Gameljnah, pa tudi Mengeš, Trzin, Povodje itd.

»Rašica« ima za v bodoče mnogo lepih načrtov. Na prvem mestu je v njenem programu, kakor že rečeno, dograditev planinskega doma. Hočejo, da bo ta dom lep, ne luksuzen, domač, prijeten za vsakogar. Kdo si ne želi, da po napornih delovnih obveznostih skoči na Rašico, v naravo, v gozdove, da se otrese mestnega prahu, da zapusti stanovanje v stolpnici itd.

Planinska postojanka na Rašici je rasla in še raste ob delovnih akcijah članov planincev, mnogo pa je pomagala in še pomaga JLA, ki ne odreka pomoči, če je treba.

Letos hoče Rašica temeljito urediti sanitarije in stopnišča. To ne bo lahko in malenkostno delo. Mnogo ur planinskega idealizma je treba pri tem, mnogo ur odrekanja lastnim koristim posameznih članov »Rašičanov«.

Sredi junija letos je društvo v tem smislu pošteno zagrabilo za delo. Prostovoljci so ves teden izkopavali zemljo in skale, da so pripravili teren za temelje in zidavo. Mnogo zahvalov s krampi je bila treba...

Višek prizadevnosti za izgradnjo planinskega doma je pokazalo v preteklem mesecu gradbeno podjetje »MEGRAD«, oziroma mladinska organizacija tega podjetja. Kaj pomeni 26 mladincev z gradbenimi inštruktorji na čelu, ki pomagajo dva dni (prosta dneva zanje!) brezplačno graditi nepotrebne prizidke za sanitarije in stopnišča! To ve samo tisti, ki karkoli zida, gradi... In če dodamo k temu, da je bila materialna pomoč MEGRADA ne ravno majhna, potem smo dolžni temu podjetju ne samo iskreno zahvalo »Rašičanov«, ampak tudi vseh obiskovalcev planinskega doma Rašice.

Naj ob tem pripomnimo še to, da je Rašica šele na sredi poti svojih načrtov. Dohodki iz lastnega gostinstva so minimalni. Občina Ljubljana — Šiška nam je za bližnjo bodočnost obljubila pomoč, za gotovo nam te ne bo odrekla občina Ljubljana — Bežigrad.

Verjetno bo bralce tudi zanimalo še kaj več o programu planinskega društva Rašica. Ne zidajo gradov v oblake! Želijo, naj bi hrib